Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (dziewiąta izba)

z dnia 6 listopada 2018 r.*

Skarga o stwierdzenie nieważności – ERCEA – Program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji „Horyzont 2020” – Decyzja oddalająca wniosek o dokonanie przeglądu oceny wniosku o przeprowadzenie badań naukowych – Odwołanie w trybie administracyjnym do Komisji – Oddalenie odwołania wniesionego w trybie administracyjnym – Błędne wskazanie strony pozwanej – Wniosek o wydanie nakazu – Oczywista niedopuszczalność

W sprawie T-717/17

Nicolae Chioreanu, zamieszkały w Oradei (Rumunia), reprezentowany przez adwokata D.C. Rusu,

strona skarżąca,

przeciwko

Agencji Wykonawczej Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA), reprezentowanej przez F. Sgrittę i M.E. Chacón Mohedano, działające w charakterze pełnomocników

strona pozwana,

mającej za przedmiot, po pierwsze, oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności z jednej strony decyzji ERCEA z dnia 23 marca 2017 r. oddalającej wniosek o dokonanie przeglądu oceny wniosku o przeprowadzenie badań naukowych nr 741797-NIP, ERC-2016-ADG „New and Innovative Powertrain – NIP”, z drugiej zaś – decyzji Komisji C(2017) 5190 final z dnia 27 lipca 2017 r. oddalającej odwołanie w trybie administracyjnym wniesione przez skarżącego na podstawie art. 22 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r. ustanawiającego statut agencji wykonawczych, którym zostaną powierzone niektóre zadania w zakresie zarządzania programami wspólnotowymi (Dz.U. 2003, L 11, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 4, s. 235), i po drugie, żądanie, aby Sąd nakazał ERCEA dokonanie rewizji oceny wspomnianego wniosku o przeprowadzenie badań naukowych,

SĄD (dziewiąta izba),

w składzie: S. Gervasoni, prezes, K. Kowalik-Bańczyk (sprawozdawca) i C. Mac Eochaidh, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

* Język postępowania: rumuński.

Postanowienie

Ramy prawne

1 Rozporządzenie Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r. ustanawiające statut agencji wykonawczych, którym zostaną powierzone niektóre zadania w zakresie zarządzania programami wspólnotowymi (Dz.U. 2003, L 11, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 4, s. 235) upoważnia Komisję Europejską do ustanowienia agencji wykonawczych w celu przekazania im, w całości lub w części, realizacji w imieniu Komisji i na jej odpowiedzialność programu lub projektu Unii Europejskiej.

2 Zgodnie z art. 4 rozporządzenia nr 58/2003 agencje wykonawcze są organami Unii pełniącymi służbę publiczną; mają one osobowość prawną i w każdym państwie członkowskim mają zdolność prawną o najszerszym zakresie przyznanym przez ustawodawstwa krajowe osobom prawnym.

3 Zgodnie z art. 22 ust. 1 i 5 rozporządzenia nr 58/2003 każdy akt agencji wykonawczej wyrządzający szkodę osobie trzeciej może zostać zgłoszony Komisji w celu sprawdzenia jego zgodności z prawem. Decyzję w sprawie odwołania w trybie administracyjnym Komisja podejmuje na piśmie z podaniem uzasadnienia, po wysłuchaniu argumentacji przedstawionej przez stronę zainteresowaną i przez agencję wykonawczą. Decyzja o oddaleniu odwołania wniesionego w trybie administracyjnym może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości.

4 Zgodnie z art. 6 decyzji Rady z dnia 3 grudnia 2013 r. ustanawiającej program szczegółowy wdrażający program „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) i uchylającej decyzje 2006/971/WE, 2006/972/WE, 2006/973/WE, 2006/974/WE i 2006/975/WE (Dz.U. 2013, L 347, s. 965) Komisja ustanowiła, decyzją z dnia 12 grudnia 2013 r. (Dz.U. 2013, C 373, s. 23), Europejską Radę ds. Badań Naukowych (zwaną dalej „ERBN”). Europejska Rada ds. Badań Naukowych składa się z niezależnej rady naukowej i specjalnej jednostki ds. realizacji.

5 Wspomniana specjalna jednostka ds. realizacji została powołana decyzją wykonawczą Komisji z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie ustanowienia Agencji Wykonawczej Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych i uchylenia decyzji 2008/37/WE (Dz.U. 2013, L 346, s. 58). Zgodnie z rozporządzeniem nr 58/2003 Komisja przekazała Agencji Wykonawczej Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA), wskazanej jako strona pozwana w niniejszej sprawie, uprawnienia w zakresie realizacji szczególnego celu ERBN w ramach programu „Horyzont 2020”. Przekazanie to jest uregulowane w decyzji Komisji C(2013) 9428 final z dnia 20 grudnia 2013 r. przekazującej uprawnienia ERCEA w celu wykonania zadań związanych z realizacją programów Unii w obszarze badań pionierskich, obejmujących w szczególności wykorzystanie środków zapisanych w budżecie ogólnym Unii.

6 Zasady udziału w zaproszeniach do składania wniosków organizowanych między innymi przez ERCEA są określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1290/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiającym zasady uczestnictwa i upowszechniania dla programu „Horyzont 2020” – programu ramowego w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) oraz uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1906/2006 (Dz.U. 2013, L 347, s. 81). Rozporządzenie nr 1290/2013 określa, w szczególności w art. 16, procedurę przeglądu oceny w przypadku wnioskodawców, którzy uważają, że ocena ich wniosków nie została przeprowadzona zgodnie z procedurami określonymi w tym rozporządzeniu, w stosownym programie prac, planie prac lub w zaproszeniu do składania wniosków. Zgodnie z art. 16 ust. 2 wniosek o dokonanie przeglądu oceny powinien zostać złożony przez wnioskodawcę, którego dotyczy, w terminie trzydziestu dni od dnia, w którym Komisja lub odpowiedni organ finansujący poinformowały wnioskodawcę o wynikach oceny. Zgodnie z art. 16 ust. 3 Komisja lub odpowiedni organ finansujący są odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o dokonanie przeglądu oceny. Czynność ta obejmuje tylko aspekty proceduralne oceny, nie zaś kwestie merytoryczne wniosku. Omawiany artykuł nie określa dokładnego terminu, w którym Komisja lub

odpowiedni organ finansujący powinny rozstrzygnąć w sprawie wniosku o dokonanie przeglądu oceny, i ogranicza się do wskazania w ust. 5, że podejmują decyzję bez zbędnej zwłoki. Wreszcie, zgodnie z art. 16 ust. 7, procedura przeglądu nie wyklucza podjęcia przez uczestnika jakichkolwiek innych działań zgodnie z prawem Unii.

Okoliczności powstania sporu

7 W dniu 25 maja 2016 r. ERCEA opublikowała zaproszenie do składania wniosków w sprawie dotacji dla naukowców, którzy zdobyli już ugruntowaną pozycję w ERBN, zgodnie z planem prac ERBN na rok 2016 w ramach programu „Horyzont 2020”.

8 W dniu 30 sierpnia 2016 r. skarżący, Nicolae Chioreanu, działając w imieniu Uniwersytetu Oradejskiego (Rumunia) złożył wniosek dotyczący projektu nr 741797 NIP – New and Innovative Powertrain (zwany dalej wnioskiem nr 741797-NIP”) w celu otrzymania dotacji.

9 Dokonanie oceny wniosku nr 741797-NIP zostało przydzielone panelowi ekspertów, który uznał, że wniosek ten nie spełniał kryteriów doskonałości ERBN i wobec tego nie powinien zostać dopuszczony do drugiego etapu wyboru w celu finansowania. Pismem z dnia 30 stycznia 2017 r. ERCEA poinformowała skarżącego o wyniku oceny. W piśmie tym zostały wymienione dostępne środki odwoławcze, mianowicie wniosek o dokonanie przeglądu oceny, odwołanie w trybie administracyjnym na podstawie art. 22 rozporządzenia nr 58/2003 oraz skarga o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE przeciwko ERCEA. Ponadto w piśmie tym wskazano terminy składania tych środków odwoławczych, podano adresy poczty elektronicznej, na które mogły zostać wniesione dwa pierwsze środki odwoławcze, i wyjaśniono, że skarżący może wnieść tylko jeden formalny środek odwoławczy na raz. Sprawozdanie z oceny, zawierające indywidualne komentarze ekspertów, uwagi końcowe i punkty przyznane przez panel, zostało dołączone w postaci załącznika do wspomnianego pisma.

10 W dniu 14 lutego 2017 r. skarżący złożył wniosek o dokonanie przeglądu oceny.

11 Pismem z dnia 23 marca 2017 r. dyrektor ERCEA poinformował skarżącego o oddaleniu jego wniosku o dokonanie przeglądu przez komitet ds. przeglądu przy ERCEA (zwanym dalej „decyzją ERCEA z dnia 23 marca 2017 r.”). Zdaniem komitetu w procesie oceny nie został popełniony żaden błąd proceduralny. W piśmie tym dyrektor poinformował skarżącego o dwóch dostępnych środkach odwoławczych, mianowicie, po pierwsze, o odwołaniu w trybie administracyjnym na podstawie art. 22 rozporządzenia nr 58/2003, które powinno zostać złożone w terminie jednego miesiąca od otrzymania decyzji przez skarżącego na wskazany adres poczty elektronicznej, a po drugie, o skardze o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE na decyzję ERCEA z dnia 23 marca 2017 r., którą to skargę należy wnieść w terminie dwóch miesięcy od dnia otrzymania decyzji przez skarżącego. Pismo to zawierało też odesłanie do rozporządzenia nr 58/2003 i wyjaśnienie, że skarżący może wnieść tylko jeden środek odwoławczy na raz oraz że jeżeli wybierze wniesienie odwołania w trybie administracyjnym na podstawie art. 22 rozporządzenia nr 58/2003, to powinien poczekać na decyzję końcową Komisji i wnieść skargę o stwierdzenie nieważności tejże decyzji.

12 W dniu 3 kwietnia 2017 r. skarżący wniósł do Komisji odwołanie w trybie administracyjnym na podstawie art. 22 rozporządzenia nr 58/2003.

13 Decyzją C(2017) 5190 final z dnia 27 lipca 2017 r. wydaną na podstawie art. 22 ust. 1 rozporządzenia nr 58/2003 (zwaną dalej „decyzją Komisji z dnia 27 lipca 2017 r.”) Komisja oddaliła odwołanie skarżącego wniesione w trybie administracyjnym jako bezzasadne i utrzymała w mocy decyzję ERCEA z dnia 23 marca 2017 r. oddalającą wniosek o dokonanie przeglądu oceny wniosku nr 741797-NIP. Decyzja ta została doręczona skarżącemu pismem z dnia 16 sierpnia 2017 r., podpisanym przez

dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej (DG) ds. Badań Naukowych i Innowacji. W piśmie tym zawarto wzmiankę informującą skarżącego, że może on wnieść skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE przeciwko Komisji w terminie dwóch miesięcy od otrzymania tego pisma.

Postępowanie i żądania stron

14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 13 października 2017 r. skarżący wniósł rozpatrywaną skargę.

15 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 stycznia 2018 r. ERCEA podniosła zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 130 regulaminu postępowania przed Sądem. Skarżący przedłożył swoje uwagi w przedmiocie tego zarzutu w dniu 5 marca 2018 r.

16 W skardze skarżący wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności „decyzji" oddalających wniosek o dokonanie przeglądu oceny wniosku nr 741797-NIP;

– nakazanie ERCEA dokonania przeglądu oceny wniosku nr 741797-NIP.

17 W ramach zarzutu niedopuszczalności ERCEA wnosi do Sądu o:

– odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

– obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

18 W uwagach odnoszących się do zarzutu niedopuszczalności skarżący wnosi do Sądu o uznanie skargi za dopuszczalną.

Co do prawa

19 Zgodnie z art. 130 §§ 1 i 7 regulaminu postępowania, jeżeli strona pozwana o to wnosi, Sąd może rozstrzygnąć w przedmiocie niedopuszczalności skargi bez rozpoznawania sprawy co do istoty. Ponadto zgodnie z art. 126 tego regulaminu, jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna albo prawnie oczywiście bezzasadna, Sąd może, na wniosek sędziego sprawozdawcy, w każdej chwili orzec postanowieniem z uzasadnieniem, bez dalszych czynności procesowych.

20 W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że akta sprawy wystarczająco wyjaśniają okoliczności zawisłej przed nim sprawy, i postanawia orzec w przedmiocie skargi bez otwierania ustnego etapu postępowania i bez rozpatrywania sprawy co do istoty.

W przedmiocie przestrzegania przepisów dotyczących treści skargi

21 ERCEA utrzymuje, że skarga nie wskazuje z wymaganą dokładnością przedmiotu sporu i zarzutów skargi. Podnosi ona w szczególności, że w pkt 1 i 21 skargi skarżący odnosi się do „decyzji odmownych" w sprawie ponownej oceny wniosku nr 741797-NIP, nie określając elementów takich jak data lub autor zaskarżonego aktu albo zaskarżonych aktów, umożliwiających jednoznaczne określenie aktu albo aktów, które są przedmiotem skargi.

22 W uwagach dotyczących zarzutu niedopuszczalności skarżący utrzymuje, że argument ERCEA jest błędny, ponieważ w skardze bardzo jasno określono przedmiot sporu, którym jest nieprzestrzeganie przez ERCEA procedury oceny przy ocenie wniosku nr 741797-NIP. W odniesieniu do liczby mnogiej

użytej w pkt 21 skargi, twierdzi on, że nie było potrzeby wskazania wszystkich elementów identyfikujących decyzje, których stwierdzenia nieważności żąda, ponieważ decyzje te są zawarte w załącznikach A.2 i A.3 do skargi.

23 Na podstawie art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, mającego zastosowanie do postępowania przed Sądem zgodnie z art. 53 akapit pierwszy tego statutu, oraz na podstawie art. 76 lit. d) i e) regulaminu postępowania skarga musi zawierać przedmiot sporu, podnoszone zarzuty i argumenty, a także zwięzłe omówienie tych zarzutów i żądania strony skarżącej. Elementy te winny być na tyle jasne i precyzyjne, by umożliwiały stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi, w stosownym wypadku bez dodatkowych informacji. W celu zapewnienia pewności prawa i prawidłowego przebiegu postępowania, aby skarga była dopuszczalna, konieczne jest, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których się ona opiera, wynikały, przynajmniej w sposób zwięzły, lecz spójny i zrozumiały, z treści samej skargi (postanowienia: z dnia 28 kwietnia 1993 r., De Hoe/Komisja, T-85/92, EU:T:1993:39, pkt 20; z dnia 21 maja 1999 r., Asia Motor France i in./Komisja, T-154/98, EU:T:1999:109, pkt 49; wyrok z dnia 15 czerwca 1999 r., Ismeri Europa/Trybunał Obrachunkowy, T-277/97, EU:T:1999:124, pkt 29).

24 Co się tyczy w szczególności żądań stron, należy podkreślić, że określają one przedmiot sporu. Ważne jest zatem, aby wskazywały one w sposób wyraźny i jednoznaczny to, o co strony występują. W szczególności, w przypadku skargi o stwierdzenie nieważności akt, którego stwierdzenia nieważności się żąda, powinien być wyraźnie wskazany (wyrok z dnia 10 lipca 1990 r., Automec/Komisja, T-64/89, EU:T:1990:42, pkt 67).

25 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że w pkt 1 skargi zawartym w tytule „Przedmiot sporu” skarżący wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności „oddalenia wniosku o dokonanie ponownej oceny [wniosku nr 741797-NIP] i o nakazanie [ERCEA] dokonania ponownej oceny tego wniosku z pełnym poszanowaniem zasad przejrzystości, sprawiedliwości i bezstronności przewidzianych w uregulowaniach ERBN dotyczących składania i oceny wniosków” oraz że w pkt 21 skargi zawartym w tytule „Żądania” skarżący wnosi do Sądu o „stwierdzenie nieważności decyzji oddalających wniosek o dokonanie ponownej oceny wniosku [nr 741797-NIP] i o nakazanie [ERCEA] dokonania ponownej oceny tego wniosku ze względu na to, że procedura oceny nie była przestrzegana”.

26 Z powyższego wynika, że w rozpatrywanej skardze skarżący żąda w istocie stwierdzenia nieważności aktu, którego autorem jest ERCEA, aby spowodować dokonanie przez ERCEA przeglądu oceny wniosku nr 741797-NIP, w którym skarżący zwrócił się o subwencjonowanie swojego projektu.

27 Niemniej jednak w uwagach w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności skarżący wskazuje, że dąży do stwierdzenia nieważności aktów, które zostały dołączone w załącznikach A.2 i A.3 do skargi. Otóż w tych dwóch załącznikach są zawarte, odpowiednio, decyzja ERCEA z dnia 23 marca 2017 r. i decyzja Komisji z dnia 27 lipca 2017 r.

28 Prawdą jest, że sformułowanie użyte w skardze, w szczególności użycie w jej pkt 21 liczby mnogiej do opisania aktów, których dotyczy skarga, oraz fakt, że ani autorzy tych aktów, ani daty ich wydania nie są sprecyzowani w skardze, mogą być mylące. Ponieważ jednak akty, których dotyczy skarga, zostały do niej załączone, możliwe jest ich zidentyfikowanie.

29 Ponadto należy wskazać, że w ramach zarzutu niedopuszczalności ERCEA przedstawiła argumenty dotyczące dopuszczalności, po pierwsze, skargi skierowanej przeciwko jej decyzji z dnia 23 marca 2017 r., a po drugie, skargi skierowanej przeciwko decyzji Komisji z dnia 27 lipca 2017 r. Zatem mimo niedokładności skargi sama strona pozwana potrafiła zidentyfikować oba akty, których dotyczy rozpatrywana skarga, i określić zarówno ich autorów, jak i daty ich wydania.

30 Z powyższego wynika, że przedmiot sporu określony w skardze spełnia wymogi przypomniane w pkt 23 i 24 powyżej. Należy więc uznać, że w rozpatrywanej skardze skarżący żąda stwierdzenia nieważności dwóch aktów, mianowicie decyzji ERCEA z dnia 23 marca 2017 r. i decyzji Komisji z dnia 27 lipca 2017 r. Ponadto zwraca się do Sądu o nakazanie ERCEA dokonania ponownej oceny wniosku nr 741797-NIP.

W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności decyzji ERCEA z dnia 23 marca 2017 r.

31 ERCEA podnosi, że w zakresie, w jakim rozpatrywana skarga dotyczy jej decyzji z dnia 23 marca 2017 r., jest ona niedopuszczalna, ponieważ została wniesiona po terminie dwóch miesięcy określonym w art. 263 akapit szósty TFUE.

32 Sąd uważa, że skarga w zakresie, w jakim dotyczy decyzji ERCEA z dnia 23 marca 2017 r., jest oczywiście niedopuszczalna z innego powodu. Wystarczy bowiem stwierdzić, że skarżący postanowił wnieść od tej decyzji odwołanie w trybie administracyjnym na podstawie art. 22 rozporządzenia nr 58/2003 i że decyzją z dnia 27 lipca 2017 r., której również dotyczy rozpatrywana skarga, Komisja rozstrzygnęła w sprawie tego odwołania wniesionego w trybie administracyjnym.

33 Jako że skarżący wybrał środek odwoławczy w trybie administracyjnym, który doprowadził do wydania w dniu 27 lipca 2017 r. decyzji przez Komisję będącą organem kontroli zgodności z prawem aktów ERCEA, nie może on już zaskarżyć decyzji ERCEA z dnia 23 marca 2017 r. w drodze skargi do sądu na podstawie art. 263 TFUE, i to niezależnie od podniesionej przez ERCEA w ramach zarzutu niedopuszczalności kwestii ewentualnego przekroczenia terminu do wniesienia takiej skargi.

34 Z powyższego wynika, że żądanie stwierdzenia nieważności decyzji ERCEA z dnia 23 marca 2017 r. jest oczywiście niedopuszczalne.

W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 27 lipca 2017 r.

35 ERCEA podnosi, że rozpatrywana skarga w zakresie, w jakim dotyczy decyzji Komisji z dnia 27 lipca 2017 r., jest niedopuszczalna, ponieważ jest skierowana przeciwko podmiotowi, który nie jest autorem tej decyzji.

36 Zgodnie z art. 22 ust. 1 i 5 rozporządzenia nr 58/2003, w przypadku gdy akt agencji wykonawczej wyrządzający szkodę osobie trzeciej zostaje zgłoszony Komisji w celu sprawdzenia jego zgodności z prawem, wyraźna lub dorozumiana decyzja o oddaleniu przez Komisję odwołania wniesionego w trybie administracyjnym może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności skierowanej do Trybunału Sprawiedliwości.

37 Zgodnie z orzecznictwem skargi powinny być, co do zasady, skierowane przeciwko autorowi zaskarżonego aktu (zob. postanowienia: z dnia 22 lipca 2015 r., European Children's Fashion Association i Instituto de Economía Pública/Komisja i EACEA, T-724/14, niepublikowane, EU:T:2015:550, pkt 21 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 15 listopada 2017 r., Pilla/Komisja i EACEA, T-784/16, niepublikowane, EU:T:2017:806, pkt 54). Jest tak między innymi w przypadku, gdy dany akt nie może zostać przypisany instytucji, organowi lub jednostce organizacyjnej Unii innemu niż ten, przez który akt ten został wydany (zob. podobnie postanowienia: z dnia 16 grudnia 2008 r., Włochy/Komisja i EKES, T-117/08, niepublikowane, EU:T:2008:582, pkt 16–19; z dnia 15 listopada 2017 r., Pilla/Komisja i EACEA, T-784/16, niepublikowane, EU:T:2017:806, pkt 55–60).

38 Ponadto omyłkowe wskazanie w skardze strony pozwanej innej aniżeli autor zaskarżonego aktu, nie pociąga za sobą niedopuszczalności skargi, jeżeli zawiera ona informacje umożliwiające jednoznaczne określenie strony, przeciwko której została wniesiona, takie jak oznaczenie zaskarżonego aktu i jego

autora. W takim wypadku za stronę pozwaną należy uważać autora zaskarżonego aktu, mimo że nie został on wymieniony w części wprowadzającej skargi. Niemniej jednak przypadek ten należy odróżnić od przypadku, w którym strona skarżąca podtrzymuje oznaczenie strony pozwanej wskazanej w części wprowadzającej skargi, mimo że jest w pełni świadoma faktu, iż nie jest ona autorem zaskarżonego aktu. W tym drugim przypadku należy uwzględnić stronę pozwaną oznaczoną w skardze i w razie potrzeby wyciągnąć konsekwencje z tego oznaczenia w odniesieniu do dopuszczalności skargi (zob. podobnie wyrok z dnia 22 listopada 1990 r., Mommer/Parlament, T-162/89, EU:T:1990:72, pkt 19, 20; zob. także postanowienie z dnia 27 marca 2017 r., Frank/Komisja, T-603/15, niepublikowane, EU:T:2017:228, pkt 73 i przytoczone tam orzecznictwo).

39 W niniejszym przypadku przede wszystkim należy stwierdzić, że Komisja jest jedynym autorem decyzji z dnia 27 lipca 2017 r. Wydając tę decyzję, Komisja wykonywała uprawnienia przyznane jej w rozporządzeniu nr 58/2003 w zakresie kontroli zgodności z prawem decyzji ERCEA. Decyzja Komisji z dnia 27 lipca 2017 r. w żadnym wypadku nie może zatem zostać przypisana ERCEA.

40 Następnie należy przypomnieć, że możliwość wniesienia skargi na decyzję Komisji oraz podstawa prawna tej skargi zostały wskazane w decyzji ERCEA z dnia 23 marca 2017 r. (zob. pkt 11 powyżej). Co więcej, pismo z dnia 16 sierpnia 2017 r. załączone do decyzji Komisji z dnia 27 lipca 2017 r., przekazane skarżącemu przez dyrektora generalnego DG ds. Badań Naukowych i Innowacji, wyraźnie wymieniało Komisję jako stronę, przeciwko której powinna zostać wniesiona skarga o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE dotycząca tej decyzji (zob. pkt 13 powyżej).

41 Wreszcie należy stwierdzić, że w swych uwagach dotyczących zarzutu niedopuszczalności skarżący podtrzymał oznaczenie ERCEA jako strony pozwanej, mimo że ERCEA wskazała w zarzucie niedopuszczalności, iż rozpatrywana skarga w zakresie, w jakim dotyczy decyzji z dnia 27 lipca 2017 r., powinna była zostać skierowana przeciwko Komisji.

42 Z powyższego wynika, że żądanie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 27 lipca 2017 r. jest skierowane przeciwko podmiotowi, który nie jest autorem tego aktu. Żądanie to jest zatem niedopuszczalne.

W przedmiocie żądania wydania nakazu wobec ERCEA

43 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w ramach kontroli zgodności z prawem aktów instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii Sąd nie może kierować do nich nakazów czy też wchodzić w ich prawa (wyrok z dnia 10 października 2012 r., Grecja/Komisja, T-158/09, niepublikowany, EU:T:2012:530, pkt 219; zob. także wyrok z dnia 22 kwietnia 2016 r., Włochy i Eurallumina/Komisja, T-60/06 RENV II i T-62/06 RENV II, EU:T:2016:233, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

44 Sformułowane przez skarżącego żądanie wydania nakazu wobec ERCEA jest zatem oczywiście niedopuszczalne.

45 W świetle powyższych rozważań rozpatrywaną skargę należy odrzucić w całości jako niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

46 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżący przegrał sprawę, zgodnie z żądaniem ERCEA należy go obciążyć kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (dziewiąta izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona.

2) Nicolae Chioreanu zostaje obciążony kosztami postępowania.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 6 listopada 2018 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
S. Gervasoni